

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, JE-BUCERBAT Y BIEBIBABI

DONARÁ AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

TEODORO BONAPLATA.

No es sols artista admirable,
sinó un home superior,
un caballer intatxable,
un escritor molt notable
y un perfecte primè actor.

LOS AUCELLS DE PAPER.

Fa set anys que son casats. ¡Set anys d' amar-
guras y sufriments per l' Alfredo!
¿Es que no ha sigut afortunat en lo matrimoni?

¿es que t'è algun motiu de queixa contra la seva dona? ¿es que la sort li ha sigut adversa?

Res d' aixó. La Pepeta es un modelo d' esposas, la fortuna l' ha favoregut per tots conceptes y ha tingut la ditxa de veures pare d' un noyet, viu retrato d' ell y d' ella, y que en aquest moment t'è ja sis anys complerts.

¿De qué vè, pues, lo seu sufriment?

¡Miserias humanas! L' Alfredo es gelós, horri-
blement gelós.

Veus aquí lo que 'l fa desgraciat.

Sense motiu de cap especie, sense qu' ell mateix s'apiga per qué, passa 'l temps vigilant a la Pepeta, desconfiant eternament, estudiant las sevas miradas, seguintla d' amagatotis, fentli preguntas bruscas y misteriosas...

Tant aviat sospita del vehí de sobre com del de sota; avuy las pèga recelant d' un jove que 's veu en un balcó de la vora; després se las enfla ab un subjecte que viu a la botiga...

Si veu un home que mira 'l seu balcó, *malo!*

Si 's topa a la seva escala ab algu que baixa, ¡penjada!

¡Ha arribat a estar gelós del municipal qu' está de punt a la vora de casa seva!

La Pepeta, per més que ha observat en ell aquesta intranquillitat que no l' abandona ni un moment, ignorant com ignora la causa, ha acabat per acostumars'hi, atribuhint las extranyesas del seu marit a alguna afecció nerviosa.

Y com més tranquila 's presenta ella, més augmentan las sospitas del Alfredo.

—¡Cóm fingeix!—pensa ell devegadas;—aquesta calma que simula no m' enganya. Aquí hi ha gat tancat... lo cor m' ho diu...—

Quan ella es fora, li regira tots los calaixos; li escorcolla las butxacas dels vestits; inspecciona

‘ls armaris, la cuyna, tots los recons de la casa...

Y may troba res: ni una carta, ni una flor seca, ni un retrato, ni un ris de cabells.

—¡Es clar!—murmura l’ Alfredo després de la requissa,—¡prou deu cuydarse la perjura de no guardarse res que la puga comprometre! ¡Son tant astutas las donas! Pero jo ho sabrè, jo ho averiguarè tot...—

¡Si ‘n passa d’ horas y horas rumiant la mostra y buscant un ardit, una trampa pera convencences de si la Pepeta l’ estima ó nò!

Lo que un gelós no s’ inventa no s’ ho inventa ningú.

Un vespre, per fi, ‘l desconfiat marit al aixecarse de la taula, fa un crit d’ alegria.

—¿Qué tens? diu la pobre Pepeta extranyada.

—Res—contesta l’ Alfredo, tractant de dissimular,—m’ hi trepitjat, jo mateix un ull de poll.

—¡Bó! ¿per xó estás tant content?

—¡Psè! Es qüestió de gust.—

Y anyadeix en veu baixa:

—¡Demá t’ atraparè, dona infiel!—

L’ endemá ‘s lleva molt avants qu’ ella. Precisament es lo dia de Sant Alfredo, lo més apropósit per realisar lo seu pensament.

Entra al seu despaig, suca la ploma y escriu una carta:

«Pepeta: Quan llegeixis aquestas líneas, haurè ja deixar d’ existir. Vaig á matarme perque no puch soportar més la vida al costat teu. Per qué, tú ja ho sabs. Fins al altre món.—*Alfredo.*»

La plega sense carpeta, la deixa sobre la taula del menjador, y, procurant no fer ruído, se ‘n va escalas avall.

—¡Ah!—exclama al ser al carrè—aquesta proba es decisiva. Fins á l’ hora de dinar no torno á casa y pèl efecte que la carta li haja causat comprendrè ‘ls graus que alcanza ‘l seu amor... ¡Quina idea hi tingui! ¡No pot fallar!—

Y se ‘n va cap al Parque á veure cóm están las obras de la Exposició.

Toca la una: l’ Alfredo ‘s carrega de resolució y ‘s disposa á tornáren á casa seva.

—¡Quin trasbals hi deu haver á horas d’ ara! ¡y quin trago si es ignocenta! Pero es necessari, aixís jo no podía viure: avuy sortirè de duptes.—

Arriba á la porta de la escala... ¡No n’ hi ha mitja de tancada! Es extrany.

Lo porter lo saluda y hasta ‘l felicita pèls seus días... ¡La infame no haurá dit res á ningú! ¿Estará tal vegada devorant en silenci la seva vergonya? ¿Haurá fugit ab un altre home?

Puja escalas amunt y escolta si se senten plors. No se sent res. Puja més esglahons... ¡Tampoch!

Arriba al replá y... ¡Dèu de Dèu! Lo que se senten son riallas y broma y gatzara dintre ‘l seu pis... ¡Quín descaró! ¡quín cinisme!

L’ Alfredo ja no ‘s pot aguantar més. Tira nerviosament del timbre, la criada l’ obra, entra, y ‘s troba l’ habitació plena de parents y coneguts.

—¡Gracias á Dèu!—exclama la seva dona, pegantli un copet á la galta;—¿qué has fet tot aquest dematí? Mira, mira si n’ hi ha de gent que t’ espera... ¡Aném, aném al menjador! Lo dinar ja está á punt.—

Murmurant frasses ininteligibles y sense sapiguer lo que li passa, l’ Alfredo ‘s dirigeix al menjador, mirant als seus parents ab ulls extraviats.

Al assentarse s’ adona de que ‘l seu fillet está ja comodamente instalat en lo puesto de costum.

—¡Papá!—crida la pobra criatura al véurel.

—¡Fill mèu! ¿qué fas aquí?

—Miri, jugo ab aquestos aucells. ¡Jo mateix los he fet! ¿Oy que son bonichs?—

L’ Alfredo se ‘ls mira un moment... n’ agafa un, y després tanca ‘ls ulls y ‘s torna roig.

Los aucells de paper son trossos de la carta del dematí, carta que la criatura al llevarse ha arreplegat, reduhintla á bossins avants de que ningú la vejés...

A. MARCH.

UNA VISITA AL MONUMET Á COLON.

Dimars de la senmana passada ‘l mèu amich Pirozzini, secretari de la comisió del monument á Colon, va proporcionarme ocasió d’ examinar detingudament las obras escultóricas que deuen adornarlo, y d’ esmorsar en companyia de don Francisco y de D. Ignaci.

—¡Tot siga per l’ art! vaig dir al sentarme en la mateixa taula presidida per aquell parell de monuments de carn humana.

Dihent que hi havia en Fontrodona, casi es inútil consignar que l’ ápat va inaugurarse ab un arrós á la valenciana.

Pero deixém apart l’ esmorsar y parlém del monument y dels artistas.

La construcció ara sembla que va de serio: aquella grandiosa xamaneya de ferro que ‘s divisa desde fora, dintre de poch temps quedarà cuberta d’ hermosa silleria. Los picapedrers treballan tot lo que poden y una enginyosa cabria coloca ab molta facilitat las pedras preparadas. A horas d’ ara un se fá cárrech perfectament del siti que han de ocupar las estátuas y demés obras destinadas als cossos inferiors.

Una escaleta conduheix al interior dels fonaments, robusta construcció, feta, no diré á proba de bomba, sino fins de dinamita. Aquell subterrani fa mitja basarda. No sè, ‘m sembla que algun dia hi tancarán als republicans caps-calents. Fins á cert punt será aquesta la manera de posarlos en fresch.

Després de felicitar al arquitecto Sr. Buhigas, al constructor D. Manuel Planells y al encarregat de la pedra D. Narcís Cortinas, passém una lleugera revista al treball dels escultors.

Fora del cubert y sobre un pedestal revestit de fullaraca s’ hi vèu l’ estátua que ha de coronar lo monument deguda al Sr. Atché. Tindrà d’ alsada metros 6’60 y estará fosa en bronze. Representa ‘l moment en que Colon crida: «¡Terra!» y senyala l’ horizó ab lo brás extés. La figura está ben sentida, y ‘m sembla que farà efecte.

A dintre del tinglado s’ hi veuen quatre estátuas alegóricas: *Catalunya*, deguda al senyor Carbonell, una de las mes importants de la colecció, sobre tot pèl brio ab qu’ está tallada; *Aragon*, del Sr. Gamot, extraordinariament rica; *Leon*, del Sr. Atché, y *Castilla*, del Sr. Carcassó, la primera senzilla y l’ última adotzenada. Jo crech que ‘l Sr. Carcassó—que quan vol sab ferho—evitará que ‘s diga que á Catalunya maltractém als castellans. Ansia, y no perdi de vista l’ obra verdaerament notable del Sr. Carbonell, ab la qual la seva ha de aparellarse.—Aquestas quatre estátuas tindrán 3’40 metros de altura.

Dels quatre grupos que representan á personatjes catalans que van contribuir al descubri-

ment del Nou Mon, lo notari Santangel, no ha arribat á temps per exhibirse. Tal vegada l' han entretingut prenent un testament. Los tres restants representan á Bernat Boil, primer patriarca de las Indias, notable per la elegant severitat de las figuras que 'l componen: un aplauso al senyor Fuxá. L' astrónomo y geógrafo catalá, Jaume Ferrer de Blanes, degut al Sr. Pagés Serratosa té notable caràcter d' época y figura dignament al costat del anterior. Y are que 'm perdoni 'l Sr. Alentorn, autor del grupo que representa al capitá D. Pere de Margarit, si li dich que té molta més importancia la figura del indio que la del guerrero. L' indio es un home, mentres que D. Pere de Margarit resulta una especie de *tenorino d' ópera*. Crech que sería necessari que l' héroe catalá tingués més brahó y no hi perderia res si tingués menos capa: sobre tot si 's considera qu' en un país calent com América la capa embrassa, y en lo grupo que examino la capa absorbeix al guerrero.—Aquests grupos han de tenir 3 metros d' alsada.

L' aplaudit escultor Sr. Novas ha modelat una magnífica estátua de la Fama, plena de grandiositat y de inspiració. Aquesta fama está destinada á donar fama al seu autor de qui son també las águilas de bronze y 'ls grupos de carabelas, drachs y quimeras destinats á rematar los contraforts del monument.

Los lleons decoratius modelats per Vallmitjana Abarca y ampliats al tamanyo de 3 metros per Carcassó, son dos obras notables. En ells están perfectament ajermanadas la naturalitat y 'l caràcter monumental. Un aplauso de debó als seus autors.

Quatre alts relleus deguts al Sr. Llimona y 'ls quatre restants modelats pèl Sr. Vilanova completan l' exposició escultórica. Vilanova ha fet un punt d' home. Fins aré apenas ningú 'l conexia y tót de un plegat guanya l' altura dels mestres. En sos relleus hi ha composició, moviment, desembrás y fins originalitat. Salut al nou artista.

Lo Sr. Llimona ha compost grupos notables; pero com que l' espay es extens, ha deixat grans trossos que omplir. Será precís que busqui elements per suplir aquesta pobresa que deixa certa fredor, al contemplar lo conjunt de sos notables treballs.

Si 'ls artistas salvan las dificultats que deixo senyaladas, no dupto que 'l monument á Colon, posará en bon lloch á la escultura catalana, 'l dia que s' inauguri, que, segons promesa formal de D. Francisco será durant la próxima exposició universal de l' any que vé.

Ja era necessari qu' entre tantas primeras pedras enterradas n' hi haja al menos una que grilli.

P. DEL O.

LA FÉ D' UN LLADRE.

A un roba-pisos vell ja
que 's trobava á la presó,
á que fés la confessió
l' exhortava un capellá.
Com no volia accedí,
lo capellá plé de zel
li diguè:—¿Tú creus qu' hi ha cel?
y ell va respóndreli:—Sí.
—¿Y pensas anarhi tú?
—¿Ahont?—Al cel.—¿Per qué no?

—Si 't morts sense confessió,
no t' obrirá allí ningú.

—D' aixó quedi descansat,
que no será 'l cop primé
qu' en un puesto 'm ficaré
ab tot y ser ben tancat.

S. UST.

TEATRO DE CATALUNYA.—L' *escaleta del costat*, tres actes de *Teodoro Baró*. Mès que una comedia es una joguina, es lo que s' hi hagués algunas lleugeras pessas de música 'n dirian los francesos un *vaudeville*. De la circumstancia de haverhi dos *escaletas* ab un mateix número l' un bis y l' altre pelat, y de dirse 'l mateix nom las mestressas de cada una de las casas, s' origina una llarga serie d' equivocacions, sino totas novas, algunas molt graciosas y de bon efecte.

Aquestas produccions compleixen son objecte si fan riure y L' *Escaleta del costat* ho logra plenament. Son molts los xistes, y algunas las situacions que sembla que fan pessigollas al públich. Succeheix ab aquesta obreta lo que ab lo *Joch dels disbarats* del mateix autor: l' espectador passa una estona divertida y se 'n va satisfet del teatro.

L' execució 'l primer día molt regular, en la segona representació, com succeheix sempre, va millorar moltíssim. La Sra. Monner y 'l Sr. Tutau, en l' acte segon especialment, fan algunas escenas deliciosas.

L' autor fou cridat á las taulas, y, com es natural, no pogué compareixe. En Sagasta 'l tè embargat en la Direcció de Beneficencia.

ROMEA.—*Foch d' encenalls*, tres actes de *don Joseph Martí y Folguera*. Aquesta es ja una verdadera comedia, y entra per consegüent en plé domini de la crítica. La obra en conjunt es molt superior á la *Justicia del abat*, del mateix autor, y hasta dirém qu' es més ingénua. No obstant lo tema del marit calavera que descuidant á la seva muller, corra 'l perill de que aquesta cayga en brassos de un amant es gastadíssim. Lo Sr. Martí ha sabut desenvoluparlo ab senzillés, y per preparar la situació culminant de la comedia, ha tingut l' idea de valerse de una viuda, amiga íntima de la muller, la qual fingeix estimar al marit d' aquesta, y disposa una cita, fentse sustituhir, quan arriba 'l cas, per la propia esposa del calavera.

Estant á las foscas, y creyent aquesta que 's troba ab l' amant que la persegueix, expressa las vacilacions que sent lo seu cor, y 'l marit, convençut del gran perill que corra continuant la vida alegre, promet esmenarse y ser desde llavors un verdader espòs.

L' acte primer conté una exposició bréu, compendiosa, sobria; pero bèn preparada. En l' acte segon sobressurt una escena entre la viuda y 'l marit que van desempenyar magistralment la Sra. Abella y 'l Sr. Goula. Pero á meytat del acte s' endevina 'l resto de l' obra, y per aixó, sens dupte, no produheix l' acte tercer l' efecte desitjat. Ademés lo caràcter de l' esposa decau sensiblement. En los trafechs del amor ilegítim, lo difícil es acudir á una cita: un cop s' hi ha acudit ja s' ha fet tot lo camí y las vacilacions hi sobran. Ló més notable de la producció es sens disputa

NEGOCIS DE CEMENTIRI.

Un ral per cada corona,
un ral per cada floreta,
si plora un xich, dos ralets,
plorant molt, una pesseta.

‘l diálech que corra ab facilitat y entretè agradablement. Alguns tochs massa crusos, que parlan en pró de la sinceritat del autor; pero que algunas vegadas resultan indiscrets, sorprenden y xocan ab molta freqüencia. En lo teatro pot dirse tot; pero depén de la manera com se diu. La sal per donar gust, ha de ser bèn molta; servida á terrossos no es tant gustosa al paladar.

De tots modos lo Sr. Martí, ab aquesta obreta guanya terreno en sa carrera de autor dramátich, y ‘l felicitem de tot cor, y ab gust consigném que va ser cridat á las taulas al final de tots los actes.

Pocas vegadas haviam vist tant felissos als actors del *Teatro Romea*. Ja havém parlat de la Sra. Abella y del Sr. Goula que van estar inimitables. Molt bèn la Sra. Parrenyo, y acertat lo Sr. Fuentes, á pesar de no ser de la corda cómica ‘l paper que desempenya. La Sra. Palá y ‘l senyor Molas contribuïren al bon conjunt.

ALTRES TEATROS.—Al Liceo *Los Hugonots*: desiguals en la primera representació han millorat molt en las sucesivas. ¡Molt bèn la Borghi Mamo, sobre tot en la célebre frasse *Salva Raul!* Y en

quant á n’ en Massini admirable. Tambè ‘s portá bèn la Lodi. Resultat: sense alcansar de molt l’ ajust que va obtenir *Faust*, los *Hugonots* s’ han mantingut á molt bona altura, lluhinhi com sempre ‘l mestre Goula, que féu primorosa la butata.

∴ Al *Principal* lo célebre Valero continúa abocant las obras del seu repertori, en las quals hi fa primors. Ab Lluís XI obtingué com sempre un de aquells triunfos que no s’ olvidan.

∴ Al *Circo* s’ han cansat de cantar sarsuelas y prompte las empendrán ab óperas. Lo lema de aquell teatro será ‘l mateix que usava ‘l Bon Retiro: «A la gran baratura.»

N. N. N.

ACUDITS.

Un galan feya rato qu’ esperava l’ aparició de la seva Dulcinea, quan un home que manava un carretó y que havia d’ entrar un moment en una casa próxima, vá dirli ab la major senzillés:

—Ja farà ‘l favor de donar-m’hi un cop d’ ull.

—A lo qual vá respondre aquell: ~~que~~

—Que ‘us penséu que no m’ estimo la vista, per pegar cops d’ ull als carretons?

—Es tanta l’ alegría que tinch, que no hi veig de cap ull.

—Qué t’ ha passat Lluís.

—Un duro fals que feya nou mesos que ‘l portava á la butxaca.

Lo pare de un deixeble encarregava ab gran instancia al mestre que ‘l fes anar dret.

—Ja veurá, jo no vull enganyarlo; pero lo que ‘m demana es molt difícil.

—Y aixó, ¿per quin motiu?

—¿Qué no vèu qu’ es tant garrell?

Un que anava de camí vá preguntá á un pagés: —Bon home, ¿sabríau dirme ahont es Sant Quirse?

—Si no ha mudat de casa, déu ser al Cel.

—No m’ entenéu; vull dir lo poble de Sant Quirse de Besora.

—¡Ah! Encare es al mateix puesto que anys passats.

—¿Y qué hi ha molt d’ allá á aquí?

—Lo mateix que de aquí á allá.

PAU NOL SISTACHS

PLANYS.

¡Adèu, ja no 't veurè més!
tot lo foch que sent mon cor,
¡ingrata! no l' has comprés;
¡ja no 't parlarè de res!
¡ja no 't parlarè d' amor!

¿Qué n' hi tret de ferne l' os
á darrera tèu, nineta...
y anant vestit de gomós
estarme com un talós
fent de porté en ta escaleta?

¿Qué hi lograt al cap-de-vall
de tant y tant esperar?
¡tornarme com un secall,
y arribá, sempre al treball
quasi á l' hora de plegar!

Jo, que sempre atrefagat,
per seguirne ta petjada,
per anar á ton costat...
¡mès d' un día, m' hi menjat
l' escudella mitj cobadal!

Despreciarme aixís m' aymía
á mí que tant t' estimava
que cada nit, cada día
pensant ab tú m' adormía
y ab tú pensant me llevava.

Per pietat, aquest torment
fineix prompte, bella nina,
¡mira que ja 'm vaig sonent!
¡mira qu' estich transparent
com si fos de muselinal!

Dònam lo tèu si ¡mon bèl
á mos prechs no 't fassis sorda
y ¡per res m' espantarè!
¡fins la sogra acceptarè!
(¡Com que sè de cert qu' ets bordal!)

C. CRISPÍN.

Dimars passat si las estátuas de Fivaller y don
Jaume haguessen pogut pujar fins al Saló de Cent
á escoltar la lectura del dictamen referent á la res-
tauració de las mateixas, ab tot y ser de már-
mol blanch, s' haurían tornat de már-
mol rosa. Aixó de fet: s' haurían ruborizat.

¡Quín dictamen més grotesch! «S' han de des-
enganxar los dos dits enganxats que tè en Fiva-
ller: s' han de treure las tacas tant de l' una com
de l' altra estátua» y de cosas aixís per l' istil, de-
manin.

Total: un gasto de 600 pessetas.

Cent vint duros per tornar lo brillo y l' esplen-
dor al gran rey y al gran conceller.

Cent vint duros se 'ls gasta avuy día qualsevol
regidor, ab arròs no més.

He vist en los diaris que 'l célebre Sr. Uthoff
s' ha encarregat de la tranvía que ha de 'passar
pèl carrer de Corts.

Y li dich célebre recordant la fama que va ad-
quirir quan estava encarregat de la tranvía de
Gracia.

Cap inconvenient tindria jo en que aquest se-
nyor s' encarregués de una nova empresa, sem-
pre que 's comprometés á tres cosas.

¡BRAVO, SR. GOBERNADOR!

¿No ho veuen, senyors jesuitas?
¿no ho veuen si era vritat?
¿no l' han vista la recepta
que 'l Governadó 'ls ha dat?

A no fer morir als caballs donantlos molta feyna
y pocas garrofas.

A no tractar pitjor que als caballs á conductors
y cotxeros.

Y á no tractar al públich pitjor que als cotxeros
y conductors.

Llegeixo en un periódich que «el Sr. Rius y
Taufet estrechó contra su pecho con efusión en
los Salones de las Casas Consistoriales, al conce-
jal Sr. Cuchillo.»

Sort que 'l tal Cuchillo devía estar tancat, que
si arriba á estar obert ¡pobre D. Francisco!

Ultimament la policia ha fet una gran aixar-
pada de *lladremaners*, com diu la *Renaixensa*.

¡Y quins noms portan aquests manos!...

N' hi ha que ab lo nom ja pagan, com per exem-
ple: Pinxa-pans y Talla-caras.

N' hi ha que sembla que 's dedicavan á l' exer-
cici de una industria: v. g. Sabaté, Sabateret,
Sastre, Sastret, Torero, Toreret, Espardanyé,
Argenter, Torné, Sereno y Cirujano.

N' hi ha que tenen nom de bestia: Esparvé,

Burro, Cunill, Porquet, Microbi, Vampiro y Sanguijuela.

N' hi ha de putiners: Xucla-fanch y Pet.

N' hi ha d' esgarrats: Manquet, Tres-pams, Cara grabat, Mala estampa, Quatre dits, y Sense cap.

N' hi ha que poden passar per personatjes: Rey, Diplomàtich, Camacho, Rius lo Tranquil y Carnestoltas.

N' hi ha que 's venen á cal adroguer: com Jalea y Candelas; y n' hi ha que 's troban á la Boquería com Meló y Tomátechs.

Finalment fins n' hi ha de religiosos como Jesuita, Fraile, Rosari, ¡Bisbe petit! Hasta un sant: San Ramon y un qu' es més que sant: Fill de Deu. En cambi també hi ha 'l Dimoni.

Totas aquestas joyas degudament classificadas, gracias al zel del Sr. Antunez, forman desd' are part del Museo de la presó.

Sembla qu' está á punt de publicarse la Biblia traduhida en vers per en Carulla.

Jo ja fa temps que estich treballant en traduhirla en forma d' auca de redolins y en llenguatge bilingüe.

Aquí tenen una mostra:

Por comer una manzana
Eva vá perdre la gana.

Caín va matar á Abel
con un trozo de papel
de papel de matar moscas
un día estant á las foscas.

El patriarca Jacob
llevaba gorra de cop.

Y aixís sucessivament.

Hem rebut un exemplar de una nova edició del aplaudit drama degut á D. Joseph Oriol Molgosa, titulat: *El sitio de Gerona*, representat ab éxit en los principals teatros d' Espanya.

Doném gracias al autor per sa galantería.

Als Estats Units ha passat un cas molt cèlebre.

Havía de realisarse una boda: la núvia ja estava vestida per anar á l' iglesia y 'l nuvi no compareixia.

Van anarlo á buscar á casa seva y van trobarlo vestit y extés sobre 'l llit, de un tiro al front.

Al costat del cadáver hi havia una carta que deya que 's matava ¡perque li faltava valor per casarse!

¡Y no va faltarn'hi per clavarse un tiro!...

Un anunci del *Brusi*:

«Una señora desea ponerse con un sacerdote caballero.»

No hi tinch inconvenient. Per mí que s' hi posi... y que s' hi diverteixi.

Un detall retrospectiu:

Quan va construhirse la carretera de Sarriá, l' Ajuntament de las Còrts, va dir que tant se li feya que hi hagués carretera, com que no n' hi hagués. Y ab aquesta excusa no va pagar ni un céntim.

Y ara ha comensat á tallá 'ls oms de la mateixa carretera y á vèndrese 'ls per botons de carros.

Aixís com al mar los peixos grossos se menjan als xichs, en la qüestió dels pobles dels voltants de Barcelona succeheix tot lo contrari: los peixos xichs se menjan al gros.

L' estudiós jove escriptor D. Joseph Ventalló y Vintró ha comensat á publicar per entregas l' *Historia de Tarrassa*, de qual ciutat es fill. Promet donar documents y datos fins ara desconeguts, que farán que aquest llibre tinga gran interès, no sols pèls tarrassenchs, sinó per tots los amants de la historia catalana.

Ara no 'ls dirè sinó que se suscriu á ca'n Lopez y cada quadern semanal val un ralet.

Lo carrer de Pelayo está fet un camp perdut.

Plé de rimas de pedra y de pilots de graba, de sots y de proeminencias no hi ha medi de passarhi.

Aixó fa quatre mesos que dura.

Un de cala ciutat va donarme l' explicació de aquest abandono.

—¿Pero no es aquest lo carrer de D. Ignaci?

—Sí, senyor, y precisament per aixó está com está. Tinch entés que al Sr. Fontrodona 'l metje li tè recomenat l' exercici y com que 's veu impossibilitat de allunyar-se, s' entreté fent equilibris y pujant y baixant pèl carrer de Pelayo.

Si non e vero...

L' italiá Morlatti, avants de comensá 'l dejuni que vè sostenint sense novetat, va menjarse una gallina ab ossos y tot, un filet de bou enter, una gran cantitat de llegum y duas dotzenas de nous ab esclofolas.

Un estómach que 's fica tot aixó al pap, ja tè corda per cinquanta días.

Si aquest mestre 's trobava de ministre espanyol, capás fora d' empassarse als contribuents ab ossos y tot, com qui menja grans de rahim.

En una tertulia:

—Miri, senyoreta, miri quin tipo.

—¿Qui vol dir?

—Aquell jove d' allá. ¿Veritat que sembla un mico?

—Donchs sápigam, que aquest jove que diu es lo meu germá.

Lo jove sense desconcertarse:

—Ja 's coneix, perque si ell sembla un mico, en cambi vostè es molt mona.

GANTARELLAS.

Algun cop la poesía
va ab la prosa barrejada;
vaig voler ferte un petò
y vas dar-me una trompada.

S. Ustr.

Sempre que 'm veus me suplicas
que pensi ab tú constantment.
Jo crech que déus figurarte
que no tinch res més que fer.

—¿Fins ahont m' estimas? vaig dirte.
—¡Fins al Cell! vas contestar;
y dihent aixó, al cielo raso
ab lo dit vas senyalar.

Perque no puch aná ab cotxe
dius que per marit no 'm vols...
Aixó ray, podrás casarte
ab un del cotxe dels morts.

N. CASTELLÓ Y M.

Per donarte una fiança
del gran amor que 't tenia
vaig besar ton llabi un día
y al mèu m' hi sortí una pansa.

RICARDO.

— Senyoreta, ho sento molt; pero no puch seguir per més temps en aquesta casa.

— ¿Y are? ¿Quina mosca t' ha picat? Tens poca feyna, surts sempre que vols, no 't renyo may... ¿qué tens? ¿de qué 't queixas?

— Li serè franca, senyoreta. No m' agrada la casa, perque 'l senyoret.

— ¿Qué?...

— Me fa sempre mala cara, y no 'n diu may ni una paraula.

DE ACTUALITAT.

— ¿Tú per aquí, Fonso?

— Sí, me 'n vaig á fer de pobre, no més per beure bon vi, perque tinch entés que 'l dels taberners es tot batejat y aquí diu que 'l donan veritable y verdader.

Las criaturas de avuy dia aixís que neixen ja son bonas per bisbes.

En Pepito que tè set anys justos ha lograt apoderarse de una botella de Jerez y está bebentse copas y més copas.

Sa mamá 'l sorprén y 'l renya.

— No me li begut jo, mamá, diu lo baylet.

— Y donchs qui ha sigut.

— Han sigut los melindros.

— ¿Y 'ls melindros ahont son?

— Oh... ja veurá... me 'ls hi menjat per castigarlos.

En los temps en que 's castigava 'l delict de vagancia vá ser conduhit davant del tribunal un pobre home, que tinguè de anarse'n de casa, perque la seva sogra y la seva dona, qu' eran un parell de furias lo maltractavan terriblement.

Tots aquests fets quedaven plenament probats en lo sumari; pero 'l fiscal que duya 'l discurs estudiat, vá comensar lo seu discurs de la següent manera:

— Ahí teneis á un miserable, que ha preferido la funesta vida del vago, á los puros goces del hogar y de la familia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª — Pa-llé-já.
2. ID. 2.ª — Ma-gi-na.
3. ANAGRAMA. — Anita-Tiana.
4. CONVERSA. — Bona-nova.
5. TRENCA-CLOSCAS. — San Sadurni de Noya.
6. ROMBO. —

C
P O P
P A R R A
C O R N E L I
P R E S A
A L A
I

7. GEROGLÍFICH. — Per signos un mut.

XARADAS.

I.

D. Ramon tè un quart-dos-tres tant alegre y tant llanger que sens prima-dos ab quarta arriba per tot arreu, sab dos-quart sens prima-dos, es dos-tres y molt finet y ab total manté tres cegos que cantan d' alló més bè

A. BODELLA.

II.

Prima es constelació, la dos es un animal, tres es del temps divisió y nom de dona 'l Total.

R. T. (UN DIPLOMÀTICH.)

LO TRANVIA DE FIRA.

Que'l' adobin, si es que volen
fè'l servir p' alguna cosa,

perque tal com está avuy
no més serveix per fer nosa.

BARCELONA MODERNA.

La careta molt bonica,
flors, adornos á trompons;

pero mirinli 'ls seus baixos...
¡allí 'n veurán de garrons!

ENDAVINALLA.

Mentres tú dorms jo treballo,
tant prompte faig com desfaig,
te faig pobre, rich te faig,
canto, ploro, rich y ballo.

EUDALT SALA.

ACENTÍGRAFO.

Sota 'l balcò de ma aymada
qu' es en un tot
li tot casi tots los dias
trobas d' amor.

M. G.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
4 3 1 2 6 7 2.—Poble de Castella
la vella.
4 2 7 1 3 7.—Poble de Castella
la nova.
1 8 4 2 6.—Nom de home.
1 8 4 2.—Ciutat de Italia.
1 3 5.—Lloch de aygua.
4 3.—Nota musical.
1.—Una lletra.

TRENCA-CLOSCAS.

TE LA CARA DE MON.

Formar ab aquestas lletras degu-
dament combinadas lo nom de una
coneguda artista catalana.

BRUNO DURÁN.

CONVERSA.

—¡T' agrada aquesta joya, Vifredo!
—L' or es bó; pero 'l treball no
molt.

—¿Sabs de qui es?

—Si no m' ho dius...

—Entre tots dos ho havém dit.

CAMILO KLEKS.

GEROGLIFICH.

× K 2

IA

n 10 g

OS OS

P. O. BURDAGÁS.

EL PÁJARO

PER

J. MICHELET.

Un tomo de 224 planas y val sols
4 rals.

Se ven á can Lopez, Rambla del
Mitj, 20; y als corresponsals sels otor-
ga la rebaixa de costum.

BARCELONA:

Imp. Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.